Přišel můj umělec - Rottrová, Marie

Ráj v hádce nachází
dělá z úsvitů soumraky
A necítí zákazy,
šance mění na vraky.

Hlínu ždímá
s blátem zápasí
smrt má na čele.
Říct vůbec nedá si
Tak ať táhne ten umělec
od stolu, z postele.

Nemá kouska soudnosti
všechno rád z výšky přehlíží
Tak ztrácí známosti
Žiju s ním jak na kříži

Všude má dluh, plány,
jó, to má.
Co s tím údělem?
Já nejsem pitomá,
tak ať táhne ten umělec
od stolu, z postele.

Hádky mít,
pomalu stárnout, žít
a zápasit.
Já začnu v hlíně se mstít, na hlíně mstít. Ve hlíně mstít.
Když chce může jít. On může jít.
Jak to vzdát, co ale náhle s prázdnou místností?
Kdy jenom vůbec to s náma vzalo zvrat?
Nevíš, nevíš.
Snad ho ráda mám.
Slevíš, slevíš. Je můj sebeklam.
Slevíš, slevíš.

Já hlídám s půlnocí známý tón schodů skřípavých.
Dusím se bezmocí, já si nejdu do hlavy.
Zas ho vítám s touhou nezvanou, s vráskou na čele,
krásná svou pohanou, zkusím tvářit se dospěle. Smířená s údělem. Přišel můj umělec.

Hádky mít,
pomalu stárnout, žít
a zápasit.
Já začnu v hlíně se mstít, na hlíně mstít. Ve hlíně mstít.
Když chce může jít. On může jít.
Jak to vzdát, co ale náhle s prázdnou místností?
Kdy jenom vůbec to s náma vzalo zvrat?
Nevíš, nevíš.
Snad ho ráda mám.
Slevíš, slevíš. Je můj sebeklam.
Slevíš, slevíš.

Já hlídám s půlnocí známý tón schodů skřípavých.
Dusím se bezmocí, já si nejdu do hlavy.
Zas ho vítám s touhou nezvanou, s vráskou na čele,
krásná svou pohanou, zkusím tvářit se dospěle. Smířená s údělem. Přišel můj umělec.